

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

13 maart 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GELIJKE KANSEN

Interpellatie van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de interpretatiemogelijkheden van de nieuwe federale drugswet en de resultaten van een recent onderzoek naar de gevolgen van cannabisgebruik op jonge leeftijd

Met redenen omklede moties

Interpellatie van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de deontologie bij de uitbesteding van de functie van zorgregisseur door het Vlaams Fonds aan een ex-kabinetsmedewerker van de minister

Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de opvang van niet-begeleide minderjarigen in Vlaanderen

Vraag om uitleg van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de oprichting van een meldpunt voor slachtoffers van een ramkraak

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de leeftijdsgrenzen in de bijzondere jeugdbijstand

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de financiering van de CGG's

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen

Donderdag 13 maart 2003

VOORZITTER : Mevrouw Patricia Ceysens

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.11 uur.*

Interpellatie van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de interpretatiemogelijkheden van de nieuwe federale drugswet en de resultaten van een recent onderzoek naar de gevolgen van cannabisgebruik op jonge leeftijd

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Merckx tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de interpretatiemogelijkheden van de nieuwe federale drugswet en de resultaten van een recent onderzoek naar de gevolgen van cannabisgebruik op jonge leeftijd.

Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, het is jammer dat ik opnieuw een interpellatie moet houden over alweer hetzelfde onderwerp, met name over de drugsnota en de federale drugswet. Een groot deel van de bevoegdheid inzake strafbepaling en handhaving ligt op het federale vlak. In januari werd de wet in de commissie goedgekeurd, in februari in de plenaire vergadering, en op dit ogenblik behandelt de commissie Justitie van de Senaat het wetsontwerp. Er liggen ook heel wat amendementen voor van onze fractie.

De wet depenaliseert het cannabisgebruik zolang het niet door minderjarigen wordt gebruikt en het niet voor overlast zorgt. We hebben er het raden naar wat dat precies betekent. De bedoeling van de drugswet was om duidelijkheid te scheppen, maar er is nog nooit zoveel onduidelijkheid geweest. De meerderheid raakt het niet eens over wat wel en wat niet mag. Inzake controle is het dikwijls de per-

soonlijke inschatting van de verbalisant die bepalend is. Hij moet dan zelf beslissen of het over buitensporig gebruik, persoonlijk gebruik of overlast gaat. Wat is de impact op het rijden, hoe zit het met het gebruik op festivals, hoe raakt de gebruiker aan het product ? Er is nog nooit zoveel onduidelijkheid geweest, niet alleen op juridisch en inhoudelijk vlak, maar ook op communicatief vlak.

In een interview in de juristenkrant zegt de woordvoerder van voormalig minister Aelvoet dat het eigenlijk een onmogelijk te communiceren dossier was en dat het een draak van een wet is. Hij geeft er ook de verklaring voor : 'Onder het paars-groene motto 'iedereen mag scoren', zijn we er met deze wet in elk geval niet op vooruitgegaan. Ik denk dat er in de praktijk niet veel zal veranderen. Men heeft de kool en de geit willen sparen en het resultaat is een compromis dat van geen kanten deugt. Jammer, een gemiste kans.'

Mevrouw de minister, die vaststelling geldt nog altijd. U hebt de VAD de opdracht gegeven om via een campagne die communicatie recht te trekken. Zult u nu opnieuw de opdracht geven om communicatie te voeren over die nakende wet ? Wat zult u doen om met een duidelijk standpunt naar buiten te komen over die wet ?

De toepassing van die nieuwe wetgeving is niet alleen een probleem voor de handhaving en de hulpverlening, maar ook voor een effectieve preventie. Mevrouw de minister, u stelt zich afwachtend op. Daardoor bent u er zelf verantwoordelijk voor dat u enkel nog een overblijvende ruimte kunt invullen. Hoe kan Vlaanderen immers preventief optreden terwijl paars-groen net het tegenovergestelde blijft communiceren ? Mevrouw de minister, hoe gaat u daar nu over communiceren ? Wat gaat u nu precies doen ? Wanneer zult u dat doen ? Wat zal nu precies de inhoud zijn van de beloofde preventie- en informatiecampagne ?

Merckx-Van Goey

Zo kom ik bij een ander punt dat ik in het kader van deze interpellatie wil aanhalen. Ondanks de herhaalde vragen is er nog steeds geen spoor van de Vlaamse drugsnota. U kondigt die nota al jaren aan in uw beleidsnota en in uw -brieven. Elk jaar bij de begrotingsbespreking stelt u dat die er zal komen. Bij de laatste begrotingsbespreking beloofde u dat de drugsnota in het najaar van 2002 aan het parlement zou worden voorgesteld.

Mevrouw de minister, we zijn nu maart 2003. Ik begin u ervan te verdenken dat u ons met opzet een debat over een ontwerp van beleidsvisie wilt onthouden. Misschien is het zo dat daarover geen eensgezindheid bestaat binnen de meerderheid. In elk geval kan ik alleen maar vaststellen dat u bewust elke discussie hierover ontwijkt. Als het dus gaat om een beleidsvisie, die iets meer inhoudt dan gewoon een kleine campagne, ontwijkt u de discussie met het parlement. Binnenkort komt er een federale verkiezingscampagne waarbij u ook kandidaat bent. Dit dreigt dus allemaal nog verder op de lange baan te worden geschoven.

Mevrouw de minister, wanneer wordt die Vlaamse beleidsnota, die al jaren wordt aangekondigd, nu eindelijk aan het Vlaams Parlement voorgelegd? Ik wil echt een datum. Via de regeling van de werkzaamheden kan het parlement daar dan verder het nodige mee doen.

Dan kom ik tot een volgend punt: de eerste bepaling in het driesporenbeleid. Ik denk niet dat u op dit ogenblik nood hebt aan onze visie over een mogelijk drugsbeleid. Voor ons is dit een driesporenbeleid. Ook in de teksten van het programma zult u daar een en ander over kunnen zien. Hoe dan ook, dat driesporenbeleid moet leiden tot de realisatie van drie doelstellingen.

Er is in dit verband het ontraden van het drugsgebruik bij jongeren. Het gaat dus niet om het ontraden van het drugsmisbruik. Dat is de term die u hanteert. Wij hebben het over het ontraden van het drugsgebruik. Wat hebt u terzake nu al gerealiseerd? Wat heeft de Vlaamse regering al gedaan om daaraan tegemoet te komen? Het is allemaal goed en wel te zeggen dat u ook wel voor de ontrading bent, maar wat hebben we daar nu al van gezien? U hebt al sedert 1999 de tijd gehad om dit beleid uit te zetten, om maatregelen te nemen, om voor ondersteuning te zorgen en dit uit te werken. Wat is er echter specifiek al met betrekking tot ontrading gebeurd?

Een ander punt is het opzetten van een adequate hulpverlening voor eventuele bestraffingen. Eerst is er echter het opzetten van adequate hulpverlening. Uiteraard is het zo dat de drugsgebruikers zo veel mogelijk naar de hulpverlening georiënteerd moeten worden. Ik verwijs in dit verband naar de persartikels van de voorbije dagen over hoe explosief de situatie in de gevangenissen is. Ik vind dat een bijkomende reden, maar in de eerste plaats geloven we in de kansen via de hulpverlening.

Mevrouw de minister, wat is er op dit ogenblik al gebeurd om die drugshulpverlening uit te breiden? Wat staat er in de nabije toekomst nog op stapel? Dat is niet enkel voor de jongeren belangrijk. Uiteraard is het specifiek voor hen belangrijk. Er zijn die tien extra plaatsen in Mechelen. Het is echter ook belangrijk voor de volwassenen.

Ik ken bijvoorbeeld de situatie in Tongeren. Een titel in de krant stelt dat er niks mis is in Tongeren. Het is natuurlijk ook geen Chicago. Toch moeten we vaststellen dat er wel degelijk een probleem is. Men onderschat het probleem. Dat is ongehoord nu er al zes drugsdoden zijn. Ook in Leuven is nu de eerste drugsdode van dit jaar vastgesteld. Er wordt nu gezegd: 'Goed, op deze manier wordt het vanzelf opgelost.' Dat kan toch zomaar niet. Er zijn heel wat mogelijkheden via de hulpverlening. Het is op dit moment niet vijf voor twaalf, maar vijf na twaalf.

We willen ook duidelijkheid over de beperking van de overlast. Hoe zal dat nu gebeuren? Dat begrip maatschappelijke overlast blijft vaag. Hoe kunt u dit verzoenen met een duidelijk ontradende preventieve boodschap, die vertrekt van het feit dat drugsgebruik ongezond is? Komt er een nieuwe campagne nu er gesignaleerd wordt dat het bezit van 5 gram cannabis gelijk staat met niet-problematisch gebruik?

Mevrouw de minister, ik wil besluiten met een aantal punten omtrent preventie en jongeren. Er wordt vastgesteld dat jongeren op steeds jongere leeftijd in contact komen met legale en illegale drugs. Uit onderzoek blijkt dat jongeren onder de 17 jaar die softdrugs gebruiken 2 tot 5 keer meer kans lopen dan niet-gebruikers om op latere leeftijd naar harddrugs en alcohol te grijpen. Op welke wijze stelt u zich op ten aanzien van specifieke doelgroepen zoals kwetsbare jongeren en kinderen van ouders met een drugs- en alcoholprobleem?

De scholen kunnen een zeer belangrijke rol spelen in het herkennen van de symptomen. In de praktijk wordt er vanuit de school echter zeer weinig door-

Merckx-Van Goey

verwezen naar bijvoorbeeld de kinderdiensten van de CGG's. Deze centra trekken trouwens aan de alarmbel. In de publicatie 'Pief poef paf en jij moet af!' zeggen de hulpverleners dat de toestand onaanvaardbaar is. Op basis van de cijfers van de voorbije 2 jaar stellen ze dat voor nauwelijks 46 procent van de mensen die zich aanmelden bij een kinderteam van een CGG een behandeling kan worden opgestart. De wachttijden voor dringende hulpvragen bedragen ongeveer een maand. Voor minder dringende hulpvragen kan deze wachttijd tot 6 maanden bedragen.

Mevrouw de minister, ik hoop dat u een antwoord kunt geven op al mijn vragen. Ik hecht vooral belang aan de zorgen met betrekking tot de ouders. Ten aanzien van jongeren hebt u een belangrijke preventieve taak.

De voorzitter : Mevrouw De Gryze heeft het woord.

Mevrouw Niki De Gryze : Ik sluit me volledig aan bij de interpellatie van mevrouw Merckx.

Preventie is zeer belangrijk. Het gebruik van soft-drugs is geen randfenomeen meer. Reeds 25 procent van de 15- tot 16-jarigen heeft al cannabis gerookt. Bijna de helft van de 17- tot 18-jarigen heeft reeds cannabis gerookt. Dit is echt alarmerend! Bij de meisjes is het percentage verdubbeld ten opzichte van het jaar 2000. Dit betreft dus geen marginaal verschijnsel. Er wordt zelfs gezegd dat cannabis deel uitmaakt van de jongerencultuur. Dit betreft dan toch wel een zeer ongezonde jongerencultuur.

Vandaag las ik in de krant de resultaten van het onderzoek van het Nederlandse Trimbos-instituut dat zeer degelijk onderzoek verricht. Hieruit blijkt dat het THC-gehalte in 3 jaar tijd bijna is verdubbeld. THC is het bestanddeel van cannabis dat voor een roes zorgt.

We moeten heel dringend aan de preventiecampagnes werken. Ik wacht al een hele tijd op de Vlaamse drugsnota. Het voorontwerp van decreet inzake het samenwerkingsakkoord met de gemeenschappen heb ik tijdens de maand januari in de Kamer gekregen. Wanneer brengt u ons hierover enig nieuws?

Ik pleit nogmaals voor een duidelijk ontradingsbeleid. Er moet nee tegen drugs worden gezegd in

plaats van campagnes te voeren die oproepen om na te denken bij wat men slikt.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Bij ons in Tongeren is deze problematiek voor het ogenblik zeer actueel en tragisch. Of het nu gaat om 5 of 6 slachtoffers laat ik in het midden. Het zou echter vanzelfsprekend moeten zijn dat deze problematiek niet alleen lokaal wordt benaderd. Er moet worden nagegaan hoe dit alles op elkaar kan worden afgestemd op een hoger niveau. Deze problematiek houdt immers verband met politie en ruimtelijke ordening. Verwaarloosde en leegstaande gebouwen zijn vaak plaatsen waar mensen elkaar ontmoeten. Dit is geweten maar wordt genegeerd.

De betrokkenheid van de LOGO's bij alles wat te maken heeft met drugs en de samenwerking met de VAD in Limburg, de CGG's, de lokale huisartsenkringen en de apothekers is essentieel. Al deze mensen moeten regelmatig en op korte termijn bij dergelijke gebeurtenissen kunnen samenkomen. We stellen vast dat hiervoor geen systeem bestaat. Het is slechts dankzij de media-aandacht dat mensen elkaar vinden. Ik vind dit tragisch.

Er bestaan twee grote problemen voor ons als beleidsmakers. Ten eerste vraagt preventie om duidelijkheid. In die zin is neen zeggen tegen drugs inderdaad de duidelijkste boodschap die kan worden gegeven. Ik merk dat hiertoe in Vlaanderen echt veel te weinig gebeurt en dat we geen eenvormig plan hebben.

Mevrouw Merckx zei dat er in de scholen moet worden gezorgd voor preventie. Dit moet echter niet alleen in scholen gebeuren. Scholen worden hiermee overbelast. Het gaat immers over grote groepen mensen. De aanspreekpunten voor de jeugd – en dan denk ik aan de JIPS en dergelijke meer – werkten samen met de centra voor algemeen welzijnswerk en een VZW. Er zijn problemen bij die aanspreekpunten. De JAC's krijgen een steeds onduidelijker werking. Vooral wat deze groep betreft moeten we voor iets meer stroomlijning in ons preventiebeleid zorgen. Dan blijft er nog de opvang. Er is een acuut tekort aan opvangmogelijkheden. Ik weet wel dat Vlaanderen daar slechts gedeeltelijk voor bevoegd is. De lopende initiatieven bevinden zich heel vaak in de hoek van de residentiële psychiatrie. Eén fase verder, in de ambulante sector, zit de zaak helemaal vast. Daar gebeurt geen opvang meer. Daarvoor zijn wij wel verantwoordelijk. Dit lost men niet op door een

Van Cleuvenbergen

halftijdse kracht bij te geven in bepaalde regio's. Het schort ons hier aan een totaalvisie, die men lokaal zou moeten kunnen gebruiken, als basis voor een lokaal drugsbeleid.

De voorzitter : De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, ik wil een element belichten dat wel eens wordt vergeten in dit debat. Ik heb het over de grote impact op de jongeren van een aantal voorbeeldfiguren : artiesten en BV's die veel aan bod komen in de media. Deze mensen krijgen een forum om openlijk te praten over hun softdrugsgebruik. Ze zeggen hoe goed ze zich daarbij voelen en hoe onschuldig ze dat allemaal vinden. Soms doen ze er wat giechelachtig over. U mag de impact van dergelijke uitlatingen niet onderschatten.

Zolang hun invloed op de jeugd inzake cannabisgebruik blijft bestaan, verkeert uw preventiebeleid in een zeer zwakke positie, hoe goed bedoeld die preventie ook is. We moeten de impact van die mensen die openlijk cannabisgebruik promoten kunnen verminderen als we een tegengewicht willen bieden met onze preventieboodschap.

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, het uitgangspunt van deze interpellatie is op de eerste plaats een federale materie, namelijk de federale drugswet. Mevrouw Merckx, u hebt me al diverse malen geïnterpelleerd over die wet. Een groot deel van uw vragen moet eigenlijk in het federale parlement worden gesteld. Als het over drugs gaat, leggen de meeste interpellanten het verband met jongeren. Als de federale drugswet echter één ding duidelijk maakt, dan is het dat cannabisgebruik door minderjarigen onder geen enkele omstandigheid kan. De wet en de communicatie daarover zijn heel duidelijk.

Dit is bovendien de eerste wet die richtlijnen voor cannabisgebruik creëert waarbij de invalshoek gezondheid is. Ten aanzien van de gebruikers komt preventie op de eerste plaats. Daarna volgt hulpverlening. Repressie komt op laatste plaats. De aanpak van de handel en de drugstrafiek blijft een opdracht van Justitie. Of die wet nu snel of minder snel wordt goedgekeurd in het federale parlement, het uitgangspunt van mijn beleid wijzigt daardoor niet. Het is niet omdat de beleidsnota ondertussen niet door het parlement is besproken dat er in het verleden geen beleidsvisie was. Die is steeds duide-

lijk belicht in de opeenvolgende beleidsnota's en beleidsbrieven.

Het uitgangspunt voor mijn beleid wordt nog steeds gevormd door de mate waarin producten schadelijk zijn. Het legale of illegale karakter van een product bepaalt, net als de culturele en maatschappelijke acceptatie van een middel, mee de modaliteiten van een preventief gezondheidsbeleid, maar kan er zeker niet het exclusieve uitgangspunt van zijn. Alle middelen – alcohol, tabak, illegale drugs, geneesmiddelen met het risico op verslaving en trouwens ook gokken – worden benaderd vanuit het risico op gezondheidsschade.

In het ontwerp van beleidsnota, dat ondertussen af is, schets ik een beleid dat niet steunt op drie, zoals uw beleidsvisie, mevrouw Merckx, maar op vier pijlers. Via preventie wil ik voorkomen dat mensen hun heil zoeken in producten die gezondheidsschade kunnen veroorzaken. Voor de opvang van verslavingsproblemen moet hulpverlening worden georganiseerd. Voor hardnekkige drugsgebruikers moeten projecten van 'harm reduction' worden uitgebouwd. Repressie richt zich bij voorkeur op de illegale drugshandel en de georganiseerde misdaad.

Dit ontwerp van beleidsnota is dus voornamelijk opgebouwd vanuit een gezondheidsperspectief. Dat is ook logisch, aangezien ze opgemaakt is door de minister van Gezondheid. Momenteel wordt hiervan een horizontale nota gemaakt, op basis van de consultaties met de andere leden van de Vlaamse regering. Zoals andere sprekers al zeiden is drugspreventie immers een aangelegenheid die ook andere beleidsdomeinen raakt. Denken we maar aan onderwijs, cultuur en tewerkstelling. Mevrouw Van Cleuvenbergen had het zelfs over ruimtelijke ordening.

Er wordt dus volop gewerkt aan de beleidsnota. Zodra daarover een consensus bestaat tussen de diverse kabinetten zal ik de nota voorleggen aan de regering en vervolgens aan het parlement. Dit verplicht ons niet om te wachten op die beleidsnota. We hebben dat in het verleden niet gedaan, en we doen dat nu ook niet. Het Vlaams preventiebeleid inzake drugs- en middelengebruik wordt onverminderd voortgezet. Preventie en informatie zijn continue processen. Alle wetenschappelijk onderbouwde studies zeggen dat preventieboodschappen steeds moeten worden herhaald. Daarbij zijn gerichte campagnes soms aangewezen.

In de regel moet preventie veel breder worden aangepakt, ruimer dan één specifiek product. Via

Vogels

preventie willen we vooral de kritische zin van jongeren en volwassenen ten aanzien van alle middelen met risico op gezondheidsschade aanwakken en ondersteunen. We vertrekken van een langetermijnstrategie waarbij via informatie, voortdurend evoluerende concepten en methodieken, vorming en consult, in de verschillende maatschappelijke sectoren ondersteuning wordt gegeven aan een grote groep van preventiewerkers en intermediairen. De aangeboden ondersteuning bestaat uit maatwerk.

Samen met de preventiewerkers en intermediairen wordt overlegd over het aanbod en gezocht naar de meest effectieve strategie. Daarbij worden nieuwe tendensen in drugsgebruik van nabij opgevolgd. Dankzij de drugslijn kunnen we duidelijk zien wat er maatschappelijk evolueert en beweegt. Die evoluties bepalen mee het beleid. Naast de vraag vanuit het Vlaams Parlement waren dit in het recente verleden argumenten om meer aandacht te schenken aan cannabis en het ontraden van cannabisgebruik. De VAD heeft het informatieaanbod over cannabis om die reden gebundeld in een ruim verspreide bekendmakingsfolder. Via die folder werden diverse doelgroepen aangesproken met concrete en actuele informatie over de wetgeving.

Het is belangrijk dat we preventie en hulpverlening op elkaar afstemmen op lokaal en Vlaams niveau via de preventiewerkers en hulpverleners. Op Vlaams niveau behelst dit ook de ondersteuning van de preventiewerkers binnen de CGG's. Om vragen van het terrein te kunnen blijven opvolgen en om nieuwe actiepunten te kunnen realiseren is het aantal preventiewerkers in de CGG's vorig jaar verdubbeld. Er zijn tien extra preventiewerkers ingezet om het Vlaams preventiebeleid te ondersteunen en uit te voeren.

Aangaande de vraag naar drugshulpverlening heb ik initiatieven genomen, voor zover mijn bevoegdheid dat toelaat. De organisatie van residentiële opvang en drugshulpverlening is evenwel een federale bevoegdheid. Vooral het Riziv onderhandelt over conventies met de drugshulpverleningssector. Naar aanleiding van de Everbergwetgeving en de problemen in de Bijzondere Jeugdzorg, heeft de federale overheid verklaard dat dit ook het geval is voor hulpverlening aan jongeren. Dit heeft ons niet belet om, voortbouwend op de uitvoering van de Everbergafspraken, met Vlaamse middelen nu al tien extra plaatsen op te richten in Mechelen, in afwachting dat De Sleutel zijn convenant met het Riziv rond zal krijgen.

Mevrouw Merckx, u merkt terecht op dat jongeren vandaag meer genotsmiddelen gebruiken. Jongeren van 15 en 16 jaar experimenteren meer dan vroeger met cannabis. Ze roken meer tabak dan vroeger. Bij 18-jarige jongens is er een evolutie van 37 percent in 1994 naar 44 in 2002. Bij meisjes is de stijging nog groter : van 23 percent in 1994 naar 39 percent in 2002. De introductie van alcoholpops heeft wellicht tot een groter alcoholgebruik geleid. Het gebruik van alcohol wordt op steeds jongere leeftijd steeds problematischer. Het probleem van genotsmiddeengebruik bij jongeren gaat niet alleen over cannabisgebruik, maar is ruimer.

Bovendien wijst onze samenleving steeds naar jongeren als het over middelengebruik gaat. Het BIVV (Belgisch Instituut Verkeersveiligheid) focuste zijn eindejaarscampagne over alcohol en verkeer in 2002 terecht op de groep van 35- tot 55-jarigen. Het staat immers vast dat die groep het meeste risico's neemt inzake alcohol en verkeer, en bijgevolg de meeste ongevallen veroorzaakt. Het voorbeeldgedrag van die volwassenen is voor jongeren trouwens een verkeerd signaal, dat preventieboodschappen ondermijnt. Bij het geven van preventieboodschappen over drugsgebruik wordt heel vaak verwezen naar het alcoholgebruik van de ouders of van ouderen in de omgeving van jongeren.

Bij het preventiebeleid mogen we ons niet louter fixeren op jongeren, maar moeten we ook ouders, opvoeders en tussenpersonen betrekken, en hen wijzen op de gevolgen van hun gedrag en het belang van voorbeeldgedrag. In functie van een effectief preventiebeleid is het noodzakelijk om dezelfde boodschap via verschillende kanalen regelmatig te herhalen. We mogen ons daarom niet blind staren op het onderwijs, maar ons ook richten tot andere sectoren.

In het kader van de Vlaamse beleidsnota wordt hierover gepraat tussen de ministers. We bespreken concrete voorstellen voor het jeugdwerk en het bedrijfsleven, en het gebruik van middelen op die plaatsen. Onderwijs blijft belangrijk. De grootste preventie-inspanningen worden geleverd in onderwijs : 44 percent van de activiteiten van preventiewerkers in Vlaanderen is gericht op het onderwijs. De meeste van die activiteiten gebeuren naar aanleiding van de leerlingenbevraging die de VAD organiseert. Scholen die aan de leerlingenbevraging deelnemen, ontvangen bovendien een rapport dat hen helpt om hun drugsbeleid te optimaliseren.

Het concept van een drugsbeleid op school is ongeveer 10 jaar oud. De meeste Vlaamse scholen heb-

Vogels

ben dit beleid in hun organisatie ingepast, maar er blijven vragen komen. Dat is een signaal dat drugspreventie een prioriteit is en blijft in het onderwijs.

8 percent van de preventie-activiteiten is gericht op het jeugdwerk in het algemeen, en op popfestivals in het bijzonder. De VAD voerde daar vorig jaar actie.

Het preventiebeleid wordt gestaag verder uitgewerkt. Preventie betekent herhalen, en steeds creatievere manieren zoeken om mensen te ontraden om genotsmiddelen te gebruiken. De Vlaamse overheid heeft stelselmatig meer geïnvesteerd in preventie : 2,7 miljoen euro in 1998 is nu 4 miljoen euro geworden. Met nog meer middelen kan er uiteraard nog meer gebeuren. Het is belangrijk dat de middelen in de toekomst nog worden uitgebreid in functie van een beleidsnota, en ook op de budgetten van de ministers van Jeugd, Arbeid en Werkstelling en Ruimtelijke Ordening. Als de beleidsnota wordt goedgekeurd door de regering, zal ik die onmiddellijk voorleggen in deze commissie. We kunnen dan een breed debat over het inclusieve aspect van het drugspreventiebeleid in Vlaanderen op gang brengen.

De voorzitter : Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, met uw laatste statement geeft u toe dat de beleidsnota erg belangrijk is. Hoe meer die wordt achteruit geschoven, hoe kleiner de inbreng van de andere domeinen zal zijn. Ik ben dan ook ontgoocheld dat u nog steeds geen datum naar voren schuift. U zegt dat de consultaties zijn begonnen met de ministers van de Vlaamse regering, maar u zegt ook dat de tekst klaar is en dat de ministers daarover beschikken. Als dat waar is, is het een stap vooruit.

Minister Mieke Vogels : Alle ministers hebben die tekst ontvangen. In de interkabinettenwerkgroep is dat gebruikelijk.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : We vragen niet alleen gerichte campagnes, we vragen een totale aanpak. U zegt dat er nu meer aandacht is voor het cannabisgebruik. Dat is goed, maar hoe verklaart u de beperkte impact ervan ? Misschien hebt u de verkeerde doelgroepen aangesproken. De inspanning is zeker nog onvoldoende.

Mevrouw de minister, de tien extra preventiewerkers waren een compensatie voor het schrappen

van andere middelen in het convenant met de VAD en voor het schrappen van preventiecontracten door de federale overheid. Tien extra preventiewerkers zijn toch onvoldoende voor heel Vlaanderen. Ik wil graag een evaluatie hebben van die tien extra mensen. Vindt u dat voldoende ? Hoeveel zijn er nu precies in totaal ?

Misschien hebt u wel goede intenties, maar tegelijk wordt een oude maatregel voorgesteld als een daadkrachtig optreden. Het is goed dat een deel van de preventiewerking gericht is op onderwijs. Dat was ook de uitdrukkelijke vraag en opdracht van het Vlaams Parlement. Als dat het middel is om enige impact te krijgen op uw beleid, dan zullen we meer initiatieven nemen.

Elke persoon – of het nu een jongere of een meerderjarige is – die wegens het ontbreken van preventie of van hulpverlening het slachtoffer wordt van zijn of haar eigen drugsmisbruik, is zeker een geval te veel. Dit behoort tot onze verantwoordelijkheid : met alle middelen die de Vlaamse Gemeenschap ter beschikking heeft, moeten we een veel beter resultaat kunnen behalen. We zullen dan ook een met redenen omklede motie indienen.

De voorzitter : Mevrouw De Gryze heeft het woord.

Mevrouw Niki De Gryze : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben blij met de goede bedoelingen. Hopelijk zullen we de tekst die blijkbaar bestaat, binnenkort ook eens te lezen krijgen.

Ik wil even ingaan op wat mijn collega daarnet zei. De mensen met een voorbeeldfunctie zouden effectief een veel sterker signaal moeten geven. Ze zouden zichzelf wat ernstiger moeten nemen. Anders blijven alle acties ‘dweilen met de kraan open’. Er moet ook een duidelijk ‘neen’ zijn als signaal. Anders zullen alle goede voornemens geen resultaat hebben. Ook wij kondigen een met redenen omklede motie aan.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door mevrouw Merckx, door mevrouw De Gryze en door mevrouw De Martelaer werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Voorzitter

Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de deontologie bij de uitbesteding van de functie van zorgregisseur door het Vlaams Fonds aan een ex-kabinetsmedewerker van de minister

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Becq tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de deontologie bij de uitbesteding van de functie van zorgregisseur door het Vlaams Fonds aan een ex-kabinetsmedewerker van de minister.

Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de minister, we hebben het hier al over gehad. Ik heb u toen gevraagd om mij documenten te bezorgen. U hebt dat inderdaad gedaan. Het is eigenlijk naar aanleiding van de documenten die ik gezien heb, dat ik nu nog bijkomende vragen heb.

Daarnaast vind ik het belangrijk om te stellen dat het voor mij ook wel om een principiële zaak gaat. Ik heb altijd vermeden om namen te noemen. Het gaat voor mij om het principe niet alleen van juridisch maar ook van deontologisch correct gedrag.

Als iemand een rechtstreekse overstap maakt van een kabinet naar een nieuw gecreëerde functie, waar hij als kabinetsmedewerker nog aan meegewerkt heeft, dan gebeurt dat volgens mij niet zonder medeweten van de bevoegde minister. Ik denk dat we ons daar inderdaad vragen bij kunnen stellen.

Ik vind die vragen des te belangrijker in het kader van de operatie Beter bestuurlijk beleid. We maken ons ook allemaal wat zorgen als het gaat om het politiek primaat. Zeker wanneer er beleidsbeslissingen moeten worden genomen, moet iedereen zijn verantwoordelijkheid nemen.

In zo'n klimaat, waarin men de band vanuit het politieke milieu ook wil versterken, vind ik het toch wel belangrijk dat er zowel deontologisch als juri-

disch correct wordt gewerkt. In het begin had ik vooral bedenkingen inzake deontologisch correct handelen. Wanneer ik dit dossier bekijk, begin ik me echter ook steeds meer vragen te stellen over het juridisch correct handelen.

Mevrouw de minister, ik wil gewoon met u een aantal vragen overlopen die bij mij zijn opgekomen. Ik heb ook aan het Rekenhof gevraagd of ik hun dossier hierover kon krijgen. Men heeft me gewoon dezelfde documenten overhandigd die men aan u ook overhandigd heeft. Ik heb de indruk dat ik één stuk meer heb, of misschien heb ik dat de vorige keer niet gezien. Dat is trouwens niet zo belangrijk.

Een eerste vraag voor mij blijft toch wel wat de meerwaarde is van deze aanbesteding ten aanzien van een contractuele aanwerving. Ik heb nog eens de documenten bekeken naar aanleiding van de begroting 2003. Daarin wordt gesteld dat er, in functie van de wachtlijsten van de task force, vernieuwend moet worden gewerkt in de richting van een vraaggestuurd, transparant en gepersonaliseerd stelsel, waarbij wordt gesteld dat men de centrale aansturing van het ondersteuningsbeleid definitief zal verlaten.

Even later wordt dan echter wel weer het volgende gesteld : 'Opdat de centrale Vlaamse overheid in een gedecentraliseerd concept de opdrachten niet uitsluitend kan waarmaken vanuit een centrale deskfunctie, zal een gezaghebbende regisseur het terrein worden opgestuurd.' Die zal dan moeten samenwerken, toezien, enzovoort. Dat wordt dus wel op een of andere manier omschreven, maar toch blijft voor mij de vraag waarom deze aanbesteding gebeurd is in plaats van een contractuele aanwerving.

Mevrouw de minister, daarnaast blijft voor mij een grote onduidelijkheid bestaan inzake de reden en de plaats van de besluitvorming om dit aan een externe firma uit te besteden. Via uw kabinet heb ik een aantal documenten gekregen, met onder meer nota's over de functie. Het principe van 'er zou een zorgregisseur aangeduid moeten worden' blijkt daaruit. Verder staat er letterlijk vermeld 'ofwel via een externe deskundige die wordt aangesteld, ofwel via een interne aanwerving'. Nergens wordt duidelijk waar de beslissing genomen is om daar een aanbesteding van te maken. Ik vind alleen maar notulen van een raad van bestuur waarin gezegd wordt : 'Kijk, dit is het verslag, en wij beslissen om dat aan te besteden.' In dat verslag dat overgemaakt werd, staan echter de twee mogelijkheden.

Becq

Daarin is niets terug te vinden van argumentatie of van discussie.

Mevrouw de minister, het verwondert me ook heel sterk dat ik geen enkel verslag van een bureauvergadering heb ontvangen, noch via het Rekenhof, noch via u. Daar kan ik eigenlijk niet goed bij. Als men als organisatie een bureau heeft en een raad van bestuur, begrijp ik niet dat ik nergens enige verslaggeving over die materie terugvind in de documenten die ik van u heb gekregen. De betreffende firma bestaat dan nog slechts uit één persoon. Ik vraag me daarbij af of dat geen schijnvennootschap is.

Een tweede punt is de nauwe betrokkenheid van de nu aangewezen zorgregisseur bij het uittekenen van het kader en de invulling van de opdracht als zorgregisseur. Mevrouw de minister, ik vind dat ook terug in een brief die door u ondertekend is, maar waar de initialen van de betrokkene in vermeld staan. 'U verzocht mij om mijn visie toe te lichten over de invulling van de rol van de regisseur.' Dan wordt daar bijkomend uitleg gegeven over hoe men die rol van zorgregisseur ziet. De betrokkene verduidelijkt dus nog eens wat die functie van zorgregisseur zou moeten inhouden.

Uit artikel 78 van het KB betreffende overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen, diensten, enzovoort, citeer ik letterlijk de paragrafen 1 en 2. 'Mag geen aanvraag tot deelneming aan of offerte voor een overheidsopdracht voor aanneming van werken, leveringen of diensten indien: de persoon die belast geweest is met het onderzoek, de proeven, de studie of de ontwikkeling van die werken, leveringen of diensten.'

Paragraaf 2 luidt: 'De onderneming die gebonden is aan een persoon bedoeld in paragraaf 1, mag geen aanvraag tot deelneming of geen offerte indienen, behalve wanneer ze het bewijs levert dat ze daardoor geen ongerechtvaardigd voordeel geniet, dat de normale mededingingsvoorwaarden kan vervalsen.'

Mevrouw de minister, misschien zult u me zeggen dat dit geen overheidsopdracht is en dat het maar een parastatale is. Ik vind echter a fortiori dat die reglementering daarop ook van toepassing is of zou moeten zijn. Voor mij is het overduidelijk: zowel degene die dit mede uitgeschreven heeft als degene die nadien die functie via aanbesteding gekregen heeft, was heel duidelijk op de hoogte van wat er gevraagd zou worden, en dergelijke meer.

Ik verwijs trouwens naar uw commentaar. Ofwel was dat in de krant, ofwel was dat naar aanleiding van mijn vraag om uitleg. U zegt: 'Natuurlijk dat dat de meest geschikte persoon was. Hij kende dat ook: hij heeft het ook mee uitgebouwd, en dergelijke meer.' Het gaat dus wel degelijk om wat men in financiële kringen 'de voorkennis' zou noemen, een soort ongerechtvaardigd voordeel met andere woorden.

Mevrouw de minister, vindt u het geen ongerechtvaardigd voordeel dat de betrokkene mee dat concept heeft ontwikkeld? Zelfs tot op het moment dat over de functie werd gepraat en geschreven, heeft de betrokkene aan de invulling meegewerkt. De vraag is natuurlijk of dit geen wettelijke onverenigbaarheid is. Is dit volgens u geen schending van het gelijkheidsbeginsel? Bent u niet van oordeel dat dit deontologisch niet past?

Mevrouw de minister, u hebt een regeringscommissaris die ook in parastatalen aanwezig is. Als ik me niet vergis, moet een regeringscommissaris er toch op letten of dergelijke zaken koosjer zijn. Die moet dat aan u signaleren. Mijn vraag luidt dan ook wat de regeringscommissaris in deze aangelegenheid gezegd, gedaan of ondernomen heeft. Ik vind daar nergens een document over terug.

Er is nog iets anders wat me verwondert wanneer ik de documenten bij elkaar leg. Men doet eigenlijk een aanbesteding aan een firma die nog niet bestaat. In de documenten die ik gekregen heb – zowel van u als van het Rekenhof – vind ik terug dat de opdracht voor aanneming van diensten aangetekend verstuurd werd op 12 december, onder meer ook naar de 'social-profit service en advies'.

Ik zie hier een aangetekend schrijven van 14 december, dat op 16 december op het Vlaams Fonds is aangekomen. Als ik me niet vergis, heb ik dat document niet in de stukken van uw kabinet teruggevonden, maar wel in de stukken van het Rekenhof. Daarin wordt door de betrokkene gezegd: 'Met dit schrijven dien ik mijn kandidatuur in.' Op dat moment luidt het dus: 'Ik verneem dat het Vlaams Fonds deze opdracht zal gunnen. Ik bevestig u tevens dat minister Vogels met ingang van vrijdag 13 december heeft beslist om mijn opdracht als raadgever gehandicaptenbeleid op het kabinet te beëindigen.' Verder staat er dat hij al het nodige doet om een firma op te richten, en dergelijke meer.

Mevrouw de minister, ik vind dat hier sprake is van een opmerkelijke chronologie. Op 12 december worden de mensen aangeschreven. De firma zelf

Becq

wordt pas op 8 januari opgericht. Op 13 december, een dag na de aanbesteding, wordt er ontslag genomen of gegeven. Dat is op dit moment niet echt relevant. Dit lijkt me allemaal heel bizar. Bovendien stel ik vast dat er maar één kandidaat is ingegaan op die aanbesteding. Ik vind dat ook vrij bizar. Ik zit vooral met vragen bij het feit dat de gunning naar nog niet bestaande firma's wordt gestuurd.

Mevrouw de minister, er is nog een ander element dat ik niet goed begrijp. Moet ik daaruit afleiden dat u niet zo zwaar tilt aan zo'n functie van zorgregisseur ? In elk geval is er blijkbaar niet in een regeling voorzien voor wanneer de dienstverlening vanuit die eenmansvennootschap uitvalt. Als er nu één punt is waarvan ik zou denken dat een firma of een externe aanbesteding aan een consultingfirma, een meerwaarde zou kunnen leveren, dan is het de garantie van de continuïteit.

Hier is echter in het volgende voorzien indien de betrokkene ziek zou zijn of een ongeval zou hebben, en zijn functie op die manier niet verder kan worden uitgeoefend. Daar is dus wel over gesproken in het kader van de aanbesteding. Er was de vraag : 'Kunnen jullie daarvoor zorgen ?' Er was een antwoord en een wederwoord.

Ik constateer het volgende. De betrokkene schrijft : 'Ik heb een verzekering genomen voor het geval ik ziek zou zijn of een ongeval zou hebben en niet meer zou kunnen werken. Wanneer ik niet kan werken, is het voor mij voldoende dat u mij niet uitbetaalt.'

Hierop komt het uiteindelijk neer. Het staat ook in één van de documenten die ik van uw kabinet heb gekregen. Ik begrijp dit niet goed. Dat zou voor mij juist de meerwaarde zijn die de aanbesteding aan een firma heeft tegenover een contractuele rechtstreekse aanwerving. Blijkbaar stelt zich hier geen probleem en vindt men dat niet nodig.

Volgens de documenten is deze firma 10 percent duurder dan een andere firma in een vergelijkbaar geval. Hiermee bedoel ik een contractuele inpassing van deze functie op het niveau van een directeur A2.12 of een afdelingshoofd met 18 jaar ervaring. Voor de aanbesteding van een dergelijke functie wordt een hele assessmentprocedure georganiseerd en een universitair diploma gevraagd. Dit is hier allemaal niet het geval. Gelden er bij de uitbesteding van opdrachten geen gelijkaardige procedures of vereisten als bij een vacant verklaarde interne opdracht ? Blijkbaar is er bij een aanbesteding

ding geen zware assessment nodig. Ik verwonder me hierover. Betreft het hier een manier om dergelijke dingen te omzeilen ?

Het gaat over een tijdelijke opdracht, die eind december wordt beëindigd. Zijn er garanties dat deze opdracht niet verlengd wordt ? Is die functie van zorgregisseur slechts voor één jaar belangrijk ?

Mevrouw de minister, ik heb destijds ook deze vraag gesteld toen de betrokkene nog regeringscommissaris van Kind en Gezin was. Die opdracht is wel beëindigd. Ik heb in het curriculum wel gelezen dat de betrokkene nog lid is van de raad van bestuur van een instelling voor personen met een handicap. Ook is hij lid van de raad van bestuur van een aantal voorzieningen die verband houden met Tewerkstelling. Ik denk echter dat die niet rechtstreeks onder de problematiek van de wachtlijstwerking ressorteren. Hij is echter ook lid van een gewone instelling voor personen met een handicap, die volgens mij wel onder het geheel van die wachtlijstwerkingen valt. Ik begrijp niet dat hierover geen bedenkingen of aanmerkingen werden gemaakt. Of heb ik ongelijk, mevrouw de minister ? Volgens mij kunnen dergelijke zaken niet door de beugel.

Mevrouw de minister, als u deontologisch correct wilt handelen, had u moeten ingrijpen tijdens de voorbereiding van deze aanstelling. U hebt slechts verklaard dat u het normaal vindt dat kabinetsmedewerkers een dergelijke functie opnemen omdat het werken op een kabinet slechts een tijdelijke job is.

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw Becq, ik zal proberen om deze keer op al uw bezorgdheden te antwoorden.

Ik denk dat ik niet grondig moet ingaan op de reden voor het creëren van deze functie. U hebt zelf de citaten uit de beleidsnota gelezen. U weet dat het Vlaams Parlement en de Vlaamse regering het als een absolute prioriteit beschouwen om zicht te krijgen op de grootte van het probleem. Het is de bedoeling om de regie tussen vraag en aanbod in de gehandicaptensector op een meer evenwichtige en rechtvaardige manier te laten verlopen dan in het verleden het geval was. Toen stonden mensen soms 4 tot 6 jaar op wachtlijsten. Ze moesten zelf maar de instellingen aflopen zonder dat ze ergens terecht konden. Daarom is het idee ontwikkeld om op korte termijn een zorgregisseur aan te stellen met de nieuwe middelen die voor 2003 zijn

Vogels

ingeschreven. De zorgregisseur moet die regie op het terrein uitproberen in samenwerking met de voorzieningen.

In eerste instantie was het niet mogelijk om een lid van de directie van het Vlaams Fonds hiervoor vrij te stellen. Ook de idee om hiertoe een persoon contractueel te engageren, werd niet aangehouden maar wel onderzocht. Een externe persoon kan immers slechts als contractueel worden aangeworven binnen de grenzen van het instellingsbesluit en dan slechts in graden die in dat besluit worden voorzien. Dat wil zeggen dat het mogelijk is om hiervoor graden A211 te creëren, maar dan slechts mits akkoord van de voogdijminister en voor specifieke taken. De graad A211 bestaat voor een directeur of opdrachthouder voor de studiecél en het Kennis- en Ondersteuningscentrum. Op dit ogenblik zijn dergelijke mogelijkheden echter niet meer voorradig omdat dit slechts een aantal keer als uitzondering kan worden toegestaan. Ook het upgraden van een intern statutair personeelslid in het kader van de zorgregie stuitte op een aantal administratieve en loonvoorwaarden.

Binnen het kader van het Vlaams Fonds bestaat er enkel de mogelijkheid om schaal A111 van beginnend universitair uit te betalen. Dit kan eventueel worden aangepast aan de anciënniteit of ervaring en mits voldaan wordt aan diploma- en andere voorwaarden. Gezien de eisen van expertise en gezag, die uit het schrijven van de voogdijminister bleken, is een verloning op voormeld niveau moeilijk haalbaar. Een andere reden om het spoor van de externe contractueel niet te volgen betreft de administratieve plichtplegingen zoals bekendmaking, de screening van kandidaten en onderhandelingen. Bovendien zijn de mogelijkheden beperkt om een kandidaat te vinden die enerzijds het Vlaams Fonds voldoende kent en anderzijds de beperkte loonmogelijkheden aanvaardt voor een functie van het gevraagde niveau. Ook de toepassing van het arbeidsrecht zou voor bepaalde problemen zoals de opzegtermijnen kunnen zorgen. Men kan niet zomaar contracten van bepaalde duur afsluiten.

Een aanbesteding, die juridisch gezien slechts een onderhandelingsprocedure inhoudt, kan daarentegen de organisaties en mensen aanschrijven die de gehandicaptensector voldoende beheersen. Via de selectie- en gunningscriteria kunnen er duidelijke normen worden opgelegd waaraan de kandidaat moet voldoen. Er is ook meer inhoudelijke vrijheid

en duidelijkheid om de criteria te omschrijven waaraan de opdracht moet voldoen.

De oprichting van de vennootschap S-PAS is volgens de geëigende vormen gebeurd. De zaakvoerder wenst zijn toekomst verder in de richting van het sociale-auditgebeuren uit te bouwen.

Uit de tekst van artikel 78 paragraaf 1 van het KB van 8 januari 1996 blijkt dat iedere persoon die belast is met de prestaties inzake studies of andere gelijkaardige prestaties, niet mag deelnemen aan de procedures voor de gunning van overheidsopdrachten voor aanneming van diensten die deze persoon zelf ontworpen, bestudeerd of voorbereid heeft.

In zijn functie van kabinetsmedewerker heeft de heer De Niel de functie van zorgregisseur niet inhoudelijk bepaald. Er kan slechts worden geponeerd dat de intentie van de minister van Welzijn om de regeling Taskforce 2002 te verbreden en te verbeteren geconcretiseerd werd met de functie van zorgregisseur. Verder werd door de voogdijminister een krijtlijn uitgetekend waarbinnen deze functie moest worden ingevuld.

De beslissing om een beroep te doen op een extern adviesbureau werd door de raad van bestuur genomen op 26 november 2002. Dit gebeurde mede dankzij de verduidelijkingen uit de brief van de voogdijminister van 18 november 2002. Vanaf toen tot op de datum dat de lastenboeken werden verstuurd naar de door het Vlaams Fonds gekozen personen en organisaties, heeft noch de heer De Niel, noch een van de andere kandidaten enigerlei invloed kunnen uitoefenen op de inhoudelijke bepalingen. Dit lastenboek werd autonoom en met de nodige discretie uitgevoerd. De heer Theunis stond in voor de inhoud en de heer Cloet toetste de zaak technisch en juridisch. Vervolgens werd een advies van de leidend ambtenaar gevraagd vooraleer de lastenboeken op 13 december 2002 effectief verstuurd werden.

De heer De Niel valt misschien wel onder de zorgvuldigheidsbeslissing van het Vlaams Fonds om alsnog met lastenboek en offerte te werken. Juridisch gezien zou het enkel een onderhandelingsprocedure kunnen betreffen zonder bekendmaking. Gezien het een klein bedrag betreft, wilde het Vlaams Fonds die bijkomende garantie hebben. Het Vlaams Fonds wilde in elk geval verschillende betrokkenen aanschrijven. Zodra het Vlaams Fonds beslist had om de procedure de facto te verzwaren, hebben alle inschrijvers dezelfde kansen en infor-

Vogels

matie gekregen alsook voldoende tijd om de nodige elementen en bescheiden over te maken.

In die zin is er volgens het Vlaams Fonds geen sprake van een ongerechtvaardigd voordeel of een schending van het gelijkheidsbeginsel. Dat werd vermeld in het proces-verbaal van de evaluatiecommissie die de offertes beoordeelde.

Om de gelijkheid onder de mededingers en de vergelijkbaarheid van de offertes te waarborgen, geldt een principe van regelmatigheid. Krachtens de artikelen 15 en 16 van de opdrachtenwet, kan een opdracht slechts worden gegund aan een inschrijver die een regelmatige offerte heeft ingediend. Een offerte is regelmatig als ze naar vorm en inhoud overeenstemt met de door de opdrachtgever en de reglementering gestelde voorwaarden. In de wetgeving is nergens sprake van voorwaarden waaraan inschrijvers moeten voldoen vooraleer ze het bestek toegestuurd krijgen. Slechts een ex-post-evaluatie bepaalt of ze al dan niet moeten worden geweerd.

Aan de aanvaarding zijn een aantal juridische principes verbonden. Het uitvoeringsbesluit maakt een onderscheid tussen de verplichting om een offerte te weigeren en de mogelijkheid om er een te verwerpen. Dit alles heeft te maken met de substantiële en de relatieve onregelmatigheid.

Vermits de oprichtingsakte en het attest van de behandelende notaris waren bijgevoegd, kan dit niet als substantiële onregelmatigheid ingeroepen worden. Het ontbreken van bijvoorbeeld een RSZ- en een BTW-attest is enkel een relatieve onregelmatigheid. Het kan dus in een later stadium worden beoordeeld, zeker wanneer het een vennootschap in oprichting betreft. De oprichtingsakte werd neergelegd ter griffie van de handelsrechtbank en de zaakvoerder zal binnen de normale tijdspanne deze attesten moeten overmaken aan het Vlaams Fonds.

Aan de andere substantiële voorwaarden werd voldaan. Het inschrijvingsbiljet en de offerte werden ondertekend door de enige zaakvoerder. Het betreft immers een éénmans-BVBA. Ook de prijsopgave is correct opgebouwd. Ook dit heft een mogelijke substantiële onregelmatigheid op. De bankgarantie werd in orde gebracht en is officieel volgens de vormvereisten in het bezit van het Vlaams Fonds.

Met betrekking tot het ontbreken van andere offertes, kan het Vlaams Fonds slechts akte nemen van dit feit. Op grond van de geldende reglementering kan op geen enkele wijze worden tussengekomen tijdens de lopende procedure tot het moment dat de offertes worden geopend. De openingssessie terzake werd georganiseerd op 9 januari 2003. Hierover werd zoals gevraagd een proces-verbaal opgemaakt.

De enige kandidaat was inderdaad een eenmansvennootschap. In die zin was er in de initiële offerte niet voorzien in vervanging of doublure. Tijdens de evaluatie werd hierover gedebatteerd en bijgevolg werd er in de aangepaste offerte een aanvullende procedure ingeschreven. Inhoudelijk betreft dit inderdaad een van de zwakke punten. Aangezien er slechts één offerte werd ontvangen, kan dit echter geen doorslaggevend argument zijn om die ene offerte op substantiële gronden te weigeren. Bij het ontvangen van meerdere offertes zou dit ongetwijfeld een belangrijke minderquotering hebben opgeleverd.

Deze omstandigheden vormen echter zeker geen nadeel ten opzichte van een contractuele aanwerving. Een contractuele aanwerving voor bepaalde duur biedt immers zeker geen oplossing voor ziekte of ongeval. Daarenboven kan er slechts gesancioneerd worden via een evaluatieprocedure. In het contract met S-PAS beschikt het Vlaams Fonds aanvullend nog over de boeteclausule, over de verplichting om tussentijdse rapporten te produceren op straffe van verval van betalingen en niet te vergeten over de bankwaarborg die in voorkomend geval kan worden aangewend.

Dan was er de opmerking dat deze firma 10 procent duurder is dan een andere in een vergelijkbare situatie, zoals de contractuele inpassing van een directeur A212. De aanwerving van een directeur gebeurt inderdaad met assessmentsprocedures en op basis van een universitair diploma, maar dan enkel bij betrekkingen – statutaire en contractuele – van onbepaalde duur en voor specifieke kwalificaties binnen het PIP/PEP-systeem. Voor een specifieke tewerkstelling van bepaalde duur, in ons geval 1 jaar, zou deze procedure onverantwoord lang en duur zijn. Ze zou immers een tweetal maanden duren. Dat gebeurt trouwens meestal door externe bureaus, die geen diploma's moeten bewijzen en heel veel geld vragen.

Een tweede element is dat het niveau A212 niet het niveau van een directeur en zelfs niet het niveau van een afdelingshoofd is : voor afdelingshoofd is de schaal A286. De verloning hiervan ligt

Vogels

nog een stuk hoger, namelijk 25 percent hoger dan het niveau A212. Dit is dus helemaal niet te vergelijken met een directeursniveau.

De vergelijking met A212 is er gekomen daar enerzijds de aanvrager reeds een directiefunctie bekleedde in de gehandicaptensector, en anderzijds de gestelde eisen een loonniveau verantwoordden dat als concurrentieel op de privé-markt kan worden ervaren. Het was een mogelijkheid om de prijszetting te evalueren, en dus een ijkpunt te hebben ten aanzien van een hypothetisch contractueel niveau. De gevraagde honoraria zijn zeker niet bovenmatig in vergelijking met de honoraria die consultancyfirma's vragen. Vaak gaat het over een veelvoud van wat in dit contract is bepaald.

Dan was er de vraag of de garantie bestaat dat deze overeenkomst eind december tot een goed einde zal worden gebracht en dat de overeenkomst niet zal worden verlengd. Begrijpelijkerwijze kan een waarborg op de goede afloop van deze regiefunctie nu niet worden gegeven. Contractueel gezien beschikt het Vlaams Fonds over voldoende middelen om die goede afloop af te dwingen. De kennis en de bekwaamheid van de zorgregisseur in het veld laten terzake het beste verhoppen.

Over de verlenging van deze opdracht in het kader van het wegwerken van de wachtlijsten is nog niets beslist, eenvoudigweg omdat er nog geen ijkpunten genomen zijn ten aanzien van de toekomstige programatievereisten en het budgettaire kader waarbinnen dit alles moet plaatsvinden. Als er al een verlenging komt, dan zal die volgens de geëigende procedures bepaald in de wet op de overheidsopdrachten worden behandeld en uitgevoerd.

Dan is er de verklaring dat de betrokken zaakvoerder lid zou zijn van de raad van bestuur van een gehandicaptenvoorziening. Daarover is inderdaad gesproken, in het kader van de aanwerving. Het cv dat was toegevoegd was een oud cv. De betrokkene had reeds in april 2002 ontslag genomen uit de bedoelde raad van bestuur.

U vroeg me of ik, wanneer ik deontologisch correct wilde handelen, niet had moeten ingrijpen. Ik denk niet dat ik een reden had – en zeker niet op basis van mijn antwoord – om deze aanstelling aan te vechten, gelet op de gevolgde procedure en de expertise van de aangestelde. Het Vlaams Fonds heeft alles gedaan om deze aanstelling volgens de meest strenge wettelijke regels te laten verlopen.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik zou u willen vragen of ik een schriftelijke neerslag van uw antwoord kan krijgen. Er is immers sprake van juridische formuleringen.

Toch kan ik me, ook na de stukken te hebben gezien en uw antwoord te hebben gehoord, niet ontdoen van de indruk dat het hier gaat om een opgezette constructie. Dit staat dan los van de persoon in kwestie. U zei dat u niet contractueel kon aanwerven. Eigenlijk worden hier dingen omzeild. Dat er maar één inschrijving was, is een gelukkig toeval geweest : daardoor is het gelijkheidsbeginsel niet geschonden en hebben een aantal voorwaarden waaraan de kandidaat moest voldoen, minder zwaar doorgewogen. Er was immers toch geen concurrentie.

Mevrouw de minister, we twijfelen sterk aan de deontologische correctheid van deze werkwijze. U beweert dat dit normale lonen zijn voor een sector waar wordt uitbesteed. Dan stel ik voor dat we allemaal onze eigen BVBA oprichten en meedingen. Het gaat hier immers over een loon dat veel hoger ligt. Ik dacht dat het ging over 4 miljoen frank. De zorgregisseur krijgt extra verplaatsingskosten en een bureau. Voor zo'n functie zouden we allemaal wel willen meedingen. Er blijven dus deontologische vragen bestaan.

We hebben trouwens veel moeite met schijnvennootschappen. Mensen richten die op omdat ze dan maar 30 percent vennootschapsbelasting moeten betalen, terwijl ze als persoon 50 percent moeten betalen. We blijven dit deontologisch niet correct vinden. Van een groene minister hadden we toch eigenlijk iets anders verwacht. We zullen dan ook een met redenen omklede motie indienen.

De voorzitter : Mevrouw De Martelaer heeft het woord.

Mevrouw Ann De Martelaer : Wij zullen ook een motie indienen.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door mevrouw Merckx en door mevrouw De Martelaer werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Voorzitter

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de opvang van niet-begeleide minderjarigen in Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de opvang van niet-begeleide minderjarigen in Vlaanderen.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, vandaag 1 jaar geleden keurde het Vlaams Parlement een motie goed over deze problematiek. De motie werd opgesteld door mevrouw Van Den Heuvel en mijzelf. In de motie vroegen we de Vlaamse regering een permanente registratie uit te bouwen van de aantallen begeleide en niet-begeleide minderjarigen in Vlaanderen, gekoppeld aan bestaande en uit te voeren maatregelen. We vroegen de regering overleg met de federale regering ter harte te nemen, en daarover het parlement regelmatig in te lichten, voldoende middelen vrij te maken om het beleid voort te zetten en maatregelen te nemen zodat de lokale overheden niet met deze problematiek zouden worden belast.

Mevrouw de voorzitter, aangezien het om een motie ging, wou ik nu een interpellatie houden. Ik vind dat een dergelijke interpellatie moet kunnen, 1 jaar na het aannemen van een motie. Ik wil niet meer discussiëren over het afwijzen van deze interpellatie. Ik heb er een vraag om uitleg van gemaakt, maar ik betreur dat we in deze commissie niet eens moties kunnen opvolgen. Deze motie werd trouwens samen met de meerderheid gemaakt.

Mevrouw de minister, we vermoeden dat er ongeveer 2.000 niet-begeleide minderjarigen zijn in België. Vorig jaar antwoordde u op de interpellatie die

aanleiding was tot de motie dat het Centrum voor Gelijke Kansen hun aantal op 1.800 schatte. U gaf zelf aan dat dit schromelijk onderschat zou zijn. Ondertussen zijn we een jaar later. Ik neem aan dat dit aantal gestegen is. Ik wil echter de relativiteit van cijfergegevens benadrukken. Daar gaat het me tenslotte niet om.

De Senaatswerkgroep inzake de rechten van het kind heeft aanbevelingen gedaan voor deze groep. Het is immers een bevoegdheid die de Vlaamse en de federale overheid delen. Dit moet dus echt goed worden afgestemd op elkaar. Ook Child Focus heeft zich hierop het laatste jaar regelmatig gericht, door te zeggen hoeveel jongeren als vermist zijn opgegeven. Bij de onderscheppte vluchtelingen in het arrondissement Brugge waren er in 2001 8 procent niet-begeleide minderjarigen, waarvan 146 jonger dan 16 jaar. Al te vaak hangt de opvang van deze jongeren af van wat lokale actoren weten en kunnen. Vaak vindt men pas na heel wat telefoontjes een plaats. Structureel gezien hebben we immers geen algemeen beleid terzake. Er zijn te weinig gespecialiseerde opvangcentra.

Ik ga even terug naar de interpellatie van vorig jaar. Mevrouw de minister, u hebt toen zelf een overzicht gegeven van de problemen met deze groep. Er is het feit dat u steeds interministerieel moet werken : met de drie gemeenschapsministers en de federale minister. U zei toen dat dit interministerieel overleg blijft voortkabbelen. U hebt gezegd dat er een beveiligd opvangcentrum aan de grens nodig was. U zei dat er een voogdijregeling moet komen, net als kleinschalige beveiligde observatie-, oriëntatie- en onthaalcentra. U pleitte voor een duurzame oplossing vanaf 4 maanden verblijf in ons land. Dat zou bijvoorbeeld een asielaanvraag kunnen zijn, maar anders moet er aangepaste opvang komen. De vervolgoopvang behoorde volgens u tot de specifieke categorie 1bis, namelijk de opvang in de Bijzondere Jeugdzorg.

U wees op de realiteit dat heel wat OCMW's die deze taak op zich nemen. Zij zijn immers verantwoordelijk voor de minimale levenskwaliteit. Daar is federaal minister Vande Lanotte voor verantwoordelijk. U gaf een overzicht van wat u in de begroting voor 2002 hebt gedaan. Zo hebt u middelen gegeven aan 't Huis in Aalst en Minor Ndako. U zei dat 't Huis aan het verbouwen was. Dat weten we allemaal. De meesten van ons hebben van die organisatie immers een tweetal maanden geleden een mailtje gekregen met de vraag hen financieel te steunen, aangezien ze niet rondkomen. Er is ook Joba, een organisatie die niet-begeleide buitenlandse minderjarigen opvolgt in het kader van be-

Van Cleuvenbergen

geleid zelfstandig wonen. Er zijn de tolken die hier ingeschakeld zijn. Kortom, er beweegt heel wat. Toch ontbreekt een algemeen overzicht en opvang op maat. Ook is er geen begeleiding van de begeleiders van deze doelgroep in de bijzondere jeugdbijstand. Vlaanderen schiet dus wat tekort. We horen voortdurend over allerlei tekorten, maar dit is erg tragisch. Het is onze taak als parlementsleden om dit te blijven herhalen zodat u gesterkt bent, mocht u ooit eens moeten reageren.

U antwoordde in 2001 dat ongeveer 60 percent van de noden in 2002 zou worden opgevangen. Ik betwijfel dat. Hoe zit het met uw algemeen beleid tegenover niet-begeleide minderjarigen ? Hoe zal Vlaanderen omgaan met de federale voogdijregeling die er ondertussen is ? Hoe zit het met de registratie van deze jongeren ? Hoe zit het met de bijkomende opvang die in 2002 zou worden gerealiseerd ? Wat is de realiteit terzake ? Wat is de planning voor 2003 ? Hoe zit het met het gebruik van de middelen uit de begroting ? Hoe zit het met de onrustwekkende verdwijningen van deze jongeren en het misbruik bij seksuele en economische uitbuiting ? Vandaag verscheen er weer een persbericht over het verdwijnen van deze jongeren. Hoe zit het met de resultaten van de voortkabelende interkabinettenwerkgroepen en de manier waarop dit parlement wordt ingeschakeld als stimulerende factor om hier iets aan te doen ?

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : De Vlaamse Gemeenschap streeft al lang naar een akkoord tussen de federale overheid en de Vlaamse Gemeenschap. De bedoeling is om het eens te worden over de toegang, de opvang, de organisatie en de financiering van die opvang. De uitgangspunten moeten zijn : gefaseerde opvang, een voogdijregeling voor alle niet-begeleide minderjarigen, en de opvang op maat ongeacht het statuut van de niet-begeleide minderjarige. Over dat laatste bestaat nog steeds een meningsverschil tussen Vlaanderen en Wallonië enerzijds, en de federale overheid anderzijds.

Alle betrokkenen zijn het erover eens dat er drie vormen van opvang moeten komen. Over de vorm en de organisatie ervan bestaat nog geen akkoord. Ten eerste is er een beveiligd opvangcentrum aan de grens voor een zeer tijdelijke opvang van minderjarigen die aan de grens, op de luchthaven of in een haven worden aangetroffen, en die minimum 16 zijn. Ten tweede zijn er de gespecialiseerde oriëntatiecentra. Het verblijf van de minderjarigen

daar is in tijd beperkt tot ten hoogste enkele maanden, gemiddeld 3 maanden. Tijdens dit verblijf wordt nagegaan hoe de minderjarige het best wordt opgevangen in beveiligde centra. Mijn voorkeur gaat uit naar een kleinschalige opvang. Ten derde kan een aantal minderjarigen vervolgens doorstromen naar de brede waaier van voorzieningen, binnen en buiten de bijzondere jeugdbijstand. Hierbij kan een opvang op maat van de minderjarige worden gezocht. Andere minderjarigen zullen worden gerepatriëerd en met hun gezin herenigd. Er moet natuurlijk over worden gewaakt dat de minderjarige een veilige thuis vindt in het land van herkomst.

Een niet-begeleide minderjarige moet worden opgevangen, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie. Zeker in een eerste fase is het statuut van de minderjarige niet bepalend. Wie illegaal wordt aangetroffen kan 's anderdaags een asielaanvraag indienen. Wel moet de opvang rekening houden met de situatie van de niet-begeleide minderjarige. Wie een prostitutiemilieu ontvlucht, moet kunnen rekenen op beveiligde opvang. We verwachten dat de federale overheid haar opvangcapaciteit opentstelt voor andere dan asielzoekers.

Tot vandaag heeft minister Vande Lanotte steeds volgehouden dat de federale overheid enkel niet-begeleide minderjarige asielzoekers moet opvangen, en dat de totale opvang van de andere niet-begeleide minderjarigen een taak moet zijn van de gemeenschap. In het belang van het kind hebben we steeds volgehouden dat die juridische opsplitsing niet moet worden gemaakt. Elke niet-begeleide minderjarige, asielzoeker of niet, moet op dezelfde manier worden opgevangen. Daarover moeten afspraken worden gemaakt tussen de federale overheid en de gemeenschappen.

Samen met de Franse Gemeenschap hebben we steeds aangedrongen op een voogdijregeling voor elke niet-begeleide minderjarige. De voogd moet de minderjarige bijstaan, en met hem een oplossing zoeken voor de toekomst. De federale overheid heeft in de programmawet een voogdijregeling opgenomen. We zijn daarover verheugd en hebben meteen contact opgenomen met federaal minister Vande Lanotte om de interministeriële conferentie opnieuw bijeen te roepen. Ik heb daarop nog geen antwoord ontvangen.

Voor 2002 hebben we een registratie gemaakt van de niet-begeleide minderjarigen in de Bijzondere Jeugdzorg. In de vrijwillige hulpverlening via de comités bijzondere jeugdzorg (CBJ) hebben we in totaal, met uitzondering van het CBJ Tongeren, 731

Vogels

jongeren opgevangen. Daarvan werden er 245 begeleid in een voorziening erkend door de Bijzondere Jeugdzorg, en 486 op een andere manier, onder andere door familiehereniging. In de gedwongen hulpverlening via de jeugdrechtbank werden er 80 begeleid door de Bijzondere Jeugdzorg en 21 elders. De conclusie is dat 325 niet-begeleide minderjarigen werden opgevangen, waarvan 120 in gespecialiseerde voorzieningen, zoals Minor Ndako, 't Huis en Joba.

Tegelijk hebben ook de federale overheid en de Franse Gemeenschap bijkomende opvangplaatsen gerealiseerd. Vooral in de asielcentra worden in afzonderlijke vleugels niet-begeleide minderjarigen opgevangen en begeleid. Momenteel wordt alsnog getracht om met de federale overheid en de Franse Gemeenschap afspraken te maken in opvolging van de voogdijregeling die werd goedgekeurd in de programmawet. Pas dan kan de voogdij in werking treden.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Het is een tragisch verhaal. Mevrouw de minister, u zegt dat in de vrijwillige hulpverlening 486 jongeren elders worden opgevangen, en in de gedwongen hulpverlening 21 jongeren. Dat zijn zware getallen. Weet u waar die jongeren zich bevinden ?

Minister Mieke Vogels : Een aantal van hen zit in de asielcentra. Ze worden daar geplaatst door de jeugdrechter. Waarschijnlijk gaat het hier om de grote meerderheid.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : De bijzondere Jeugdzorg doet heel wat inspanningen voor die groep. Dat is niet altijd evident. Het is zwaar werk voor het personeel, dat veel talen en culturen moet kennen of een beroep moet doen op tolkendiensten. Die problemen veronderstellen bijscholing. Mevrouw de minister, ik stel voor dat u verder nadenkt over een ondersteuning van die centra, bijvoorbeeld per provincie.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Trees Merckx-Van Goeij tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de oprichting van een meldpunt voor slachtoffers van een ramkraak

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Merckx tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de oprichting van een meldpunt voor slachtoffers van een ramkraak.

Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goeij : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, er is veel onduidelijkheid over de ramkraken in ons land. Volgens de Unizo blijft het aantal stijgen. Volgens de parketten waren er 183 ramkraken in 2000, 274 in 2001 en 286 tot oktober 2002. Er waren 71 pogingen tot ramkraak. De premier zegt in de media dat het aantal achteruit gaat, maar ik stel een spectaculaire stijging vast. Een ondernemer die het slachtoffer is, vindt geen soelaas in het feit dat het leed wordt gedeeld met velen.

Bij een ramkraak wordt het uitstalraam brutaal ingeslagen. Ik denk dat het een ervaring is die net als car- en homejacking zware gevolgen kan hebben voor het slachtoffer op materieel, maar ook op emotioneel vlak. Daarom heeft de Unizo als belangengroep gevraagd om een meldpunt voor de slachtoffers op te richten. Volgens mij is dat geen overbodige luxe omdat slachtoffers vaak zwaar lijden onder het voorval.

Uit studies weten we dat een van de meest voorkomende klachten van ondernemers is, dat ze zich vaak alleen voelen in hun ondernemerschap en dat ze de overheid veeleer als een probleem dan als een voordeel ervaren. Het is daarom belangrijk dat de overheid de vraag van die slachtoffers ernstig neemt. Niet alleen de brutaliteit van de aanslag op hun zaak, maar ook op hun persoonlijk en financieel leven, maakt dat die mensen getraumatiseerd zijn. De kranten brengen niet altijd de juiste nuances, maar de uitspraak 'We leven voortaan achtertralies' van een ondernemer uit Diest zegt genoeg.

Mevrouw de minister, hoe wilt u dit aanpakken ? Hebt u plannen om in te gaan op de vraag naar een meldpunt ? Binnen welke termijn denkt u dat te kunnen realiseren ? Ik ben ervan overtuigd dat het uitbouwen van zo'n meldpunt binnen de Vlaamse

Merckx-Van Goey

bevoegdheid valt. De regering kan de KMO's steunen in hun opzet om meer veiligheid te verzekeren, niet in het minst door preventie en nazorg. Welke zijn de bestaande initiatieven voor KMO's ? Zijn de CAW's en de diensten voor slachtofferhulp betrokken bij hulpvragen of initiatieven voor KMO's ?

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, er zijn al contacten geweest tussen de stafmedewerker slachtofferhulp van het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk en vertegenwoordigers van de Unizo. Volgens het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk behoort de hulpverlening aan slachtoffers van ramkraak wel degelijk tot de opdracht van de centra voor slachtofferhulp. Het laatste overleg, dat overigens in een positieve, constructieve sfeer is verlopen, dateert van donderdag 6 maart 2003.

De belangrijkste conclusies van deze contacten zijn dat het knelpunt ligt in het gegeven dat enerzijds die specifieke doelgroep niet behoort tot de groep van verplicht door de politiediensten door te verwijzen slachtoffers in het samenwerkingsakkoord tussen de staat en de Vlaamse Gemeenschap inzake slachtofferzorg, en dat anderzijds de politiediensten te weinig oog hebben voor de mogelijke verwerkingsproblemen. In het samenwerkingsakkoord worden als verplicht te verwijzen slachtoffers vermeld, de personen die het slachtoffer werden van inbraak in hun woning en de slachtoffers die een dader zagen. Dat is het standpunt van de politie, we zijn niet verplicht om dat te volgen.

Het akkoord vermeldt echter ook dat een politie-beambte elk ander slachtoffer moet verwijzen naar de centra voor slachtofferhulp indien hij dit nodig acht. Het akkoord staat een verwijzing dus zeker niet in de weg. Het is geen verplichting. Het algemeen kader maakt dat men zich op het samenwerkingsakkoord kan beroepen voor de doorverwijzing.

De praktijk wijst echter uit dat nauwelijks van deze mogelijkheid wordt gebruik gemaakt. Het doel van het voorgesteld meldpunt zou zijn om de slachtoffers op te vangen die geen verwijzing van de politie kregen. Tevens wil men de slachtoffers die aanvankelijk niet wensten in te gaan op het aanbod via het meldpunt toch nog kunnen bereiken om ze eventueel verder door te verwijzen, in hoofdzaak naar de centra voor slachtofferhulp.

Ik vind de oprichting van een dergelijk meldpunt niet de meest geschikte oplossing. Uiteindelijk kan men een hele reeks meldpunten oprichten voor elke categorie van slachtoffers. Dat zijn er – helaas – een behoorlijk aantal. Dit leidt opnieuw tot een versnippering van middelen. Het lijkt mij meer doeltreffend en efficiënter op langere termijn de politiediensten te sensibiliseren voor de doelgroep. Ook de Unizo kan daarbij meehelpen.

Tijdens het laatste overleg tussen Slachtofferhulp en de Unizo werd specifiek gezocht naar mogelijkheden tot verdere samenwerking tussen de slachtofferhulpsector enerzijds en de Unizo anderzijds. De Unizo beschikt over een uitgebreide expertise betreffende de juridische en veiligheidsaspecten inzake de beveiliging tegen ramkraken. Daarnaast kan Slachtofferhulp een bijdrage leveren in de sensibilisering voor mogelijke verwerkingsproblemen bij dergelijke traumatische ervaringen. Men denkt vanuit het Steunpunt bijvoorbeeld aan een bijdrage tijdens debatavonden die regelmatig door de Unizo worden georganiseerd voor ondernemers, aan een vorming voor vrijwillige regionale bestuurders die contact opnemen met slachtoffers, aan de verwerking van informatie over slachtofferhulp in brochures rond veiligheid. Die zijn ook op de website van de Unizo terug te vinden. De haalbaarheid van deze voorstellen moet natuurlijk ook bekeken worden met de coördinatoren van de centra voor slachtofferhulp.

Mevrouw Merckx, er is een constructieve samenwerking tussen de Unizo en het steunpunt Algemeen Welzijnswerk.

De voorzitter : Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Met een aantal gegevens toont u aan dat er misschien ergens een mogelijkheid bestaat. Het is wel spijtig dat we moeten vaststellen dat dit deel niet is opgenomen in het samenwerkingsakkoord. Dat is men blijkbaar vergeten.

Mevrouw de minister, hoe staat het met de evaluatie van het samenwerkingsakkoord ? Moet dat niet op de agenda worden geplaatst als er mogelijk aanpassingen of aanvullingen zouden moeten gebeuren ? Dit stelt niets fundamenteels in vraag. Het gaat zuiver om een vergetelheid. Misschien is dat omdat op het moment dat het samenwerkingsakkoord werd afgesloten, dit onderwerp vanuit maatschappelijk oogpunt niet zo belangrijk was en dat de aantallen niet zo groot waren.

Merckx-Van Goey

Kan die zaak niet worden bekeken via de bijsturing, de aanvulling van het samenwerkingsakkoord? Het is niet genoeg om de politie te sensibiliseren. We verliezen dan enigszins onze greep op de impact. De overheid moet toch een grotere garantie geven aan de hele groep. Misschien kan uit die contacten tussen het steunpunt en de Unizo een concreter voorstel het licht zien zodat er ruimte wordt gemaakt voor een meldpunt.

Mevrouw de minister, graag had ik uw schriftelijk antwoord op deze vraag gehad. U hebt nogal wat cijfers gegeven.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw Merckx, dat is geen probleem.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de leeftijdsgrenzen in de bijzondere jeugdbijstand

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de leeftijdsgrenzen in de bijzondere jeugdbijstand.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de minister, dit thema valt twee keer onder uw bevoegdheid, enerzijds als minister van Gelijke Kansen, anderzijds als minister bevoegd voor de bijzondere jeugdbijstand.

Er is een antidiscriminatiewet. De uitgangspunten van deze regering, vertaald in de beleidsnota die in het begin van deze legislatuur naar voren werd gebracht, zijn nog altijd van kracht. U zei dat u in de cel voor Gelijke Kansen aandacht zou besteden aan de leeftijdsgrenzen. In de bijzondere jeugdbijstand is dit bedoeld voor de jeugd. Jongeren zijn volwassen op 18 jaar. Mijn vraag gaat over mensen die in de meest brede zin van het woord een handi-

cap hebben. Voor hen kan die leeftijdsgrens worden verhoogd tot 21 jaar.

Velen onder ons worden geconfronteerd met het feit dat jongeren tegenwoordig langer bij hun ouders blijven wonen. Jongeren richten zich meer naar het gezin waar ze deel van uitmaken. Vaak gaat het om praktische zaken zoals de was en de plas. Deze jongeren zitten in een vrij comfortabele situatie. Ze kunnen rekenen op een opvang op maat. Dat blijkt ook uit een Britse studie. Belgische jongens zouden thuis wonen tot ze 25,8 jaar zijn, meisjes tot 23,8 jaar.

Jongeren die het moeilijk hebben, kunnen niet meer rekenen op hulp. Die stopt immers op 18, eventueel 21 jaar. Sommigen wachten tot ze 18 jaar zijn maar beseffen niet dat ze op langere termijn in de problemen komen. Sommigen hebben nood aan een langer traject op maat. Mevrouw de minister, ik heb u daar trouwens een schriftelijke vraag over gesteld. U antwoordde me dat die jongeren zich konden wenden tot het algemeen welzijnswerk. U stelde ook dat ze via het OCMW een beroep kunnen doen op een leefloon of een geïndividualiseerde maatschappelijke integratie. Als ze in een problematische opvoedingssituatie zitten, kunnen ze tot hun 21 jaar terecht bij het hulpaanbod van de bijzondere jeugdbijstand. Daarna komen ze daar spontaan terecht, hoewel daar geen regeling voor is.

U hebt anderzijds wel een opening gemaakt door in de pilootregio's integrale jeugdhulp als experiment te willen benoemen. Ik herinner me dat in de conceptnota van integrale jeugdzorg staat dat dit zich richtte tot jongeren tot 25 jaar. Dat was waarschijnlijk naar analogie met Nederland waar men de regeling heeft veranderd zodat een begonnen traject van jongeren kan doorlopen tot 25 jaar.

Integrale jeugdhulp heeft al een zekere traditie. Is er in dit kader een experiment gestart en wat zijn de bevindingen? Zijn er speciale incentives mogelijk voor het algemeen welzijnswerk, de OCMW's en de Bijzondere Jeugdzorg als ze iets dergelijks organiseren? Zijn er andere mogelijkheden om de opvang van deze ex-bijzonderejeugdzorggebruikers te garanderen? Dit is erg belangrijk. Deze groep staat maatschappelijk heel erg onder druk om als volwassene door problematische situaties te groeien als ze op het ogenblik van hun nood niet meer terecht kunnen bij de klassieke hulpverlening.

De voorzitter : Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Mevrouw de minister, ik deel een vaststelling met u. In de jaren 1990-1991 hebben we de burgerlijke meerderjarigheid verlaagd naar 18 jaar. We hebben dit besproken in de commissie voor Justitie van de Kamer en in de commissie voor Welzijn van de Vlaamse Raad. Ook toen was het een belangrijke argumentatie om de verlenging tot 21 jaar mogelijk te maken. Er was veel discussie over, maar gelukkig zijn we tot een consensus gekomen.

In de totaliteit van de middelen voor het algemeen welzijnswerk was de kloof tussen de ondersteuning algemeen welzijnswerk en de bijzondere jeugdzorg veel groter dan vandaag. Via het project van de integrale jeugdhulpverlening denk ik dat er een potentieel bestaat om de toestand in de realiteit meer op maat van de betrokken jongere te verzekeren, of die nu 18 jaar of ouder is.

Leeftijdsgrenzen zijn altijd arbitrair maar we kunnen dat aspect verminderen door voor 18 jaar al een grotere betrokkenheid en participatie van de jongere mogelijk te maken. Het moet in de twee richtingen gaan. We moeten niet alleen kijken naar jongeren boven 18 jaar maar ook initiatieven nemen voor jongeren beneden 18 jaar ten voordele van hun kansen naar groeien en naar meer inspraak en zelfstandigheid. Het een kan niet zonder het andere, anders zal die leeftijd altijd arbitrair blijven.

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, ik ben het eens met mevrouw Merckx. Het is inderdaad een merkwaardige evolutie. Ik heb de cijfers meegebracht over de voortgezette hulpverlening in de bijzondere jeugdbijstand. Steeds meer jongeren blijven niet alleen langer thuis maar ook langer in de bijzondere jeugdbijstand. Vandaag zijn er 586 18-plussers en in 1992 waren dat er 12. Het is een ongelooflijke stijging. Die leeftijdsgrens van 21 jaar hebben we meegenomen uit de vervroegde meerderjarigheid, maar de problematiek stopt niet bij 21 jaar, maar zit in de leeftijdscategorie van 18 tot 25 jaar.

In mijn Toelichting bij het decreet integrale jeugdhulp van 25 juni 2002 stelde ik reeds dat een aanbod voor 18- tot 25-jarigen een van de 6 kritische succesfactoren is voor de integrale jeugdhulpverlening. Als men een integrale jeugdzorgverlening uitbouwt en er is geen garantie dat er een continuïteit is voor deze groep, dan zal veel van de hulpverlening, hoe goed bedoeld ook, de mist ingaan en worden de bereikte resultaten tenietgedaan.

Tijdens de bespreking op 25 juni meldde ik u eveneens dat een aanbod inzake vervolghulpverlening voor 18- tot 25-jarigen niet in het ontwerp van decreet, noch in de opdracht van de pilootregio's vervat zit. Het is wel een aandachtspunt en een uitdaging voor de betrokken sectoren die ook met volwassenen werken. Nu werken we samen met sectoren zoals de CLB's en de Bijzondere Jeugdzorg die ook geplafonneerd zijn tot 18 jaar. Het is vrij moeilijk om dat in de integrale jeugdzorgverlening structureel op te nemen.

Ik heb mij dan ook niet geëngageerd om hierover op korte termijn bevindingen aan te brengen. Vooral de sector algemeen welzijnswerk volgt erg alert de evoluties op inzake vervolgvang na 18 jaar, en terecht. Ik blijf verwachten dat op iets langere termijn de pilootregio's elementen kunnen aanbrenge om de overgang naar jongvolwassenhulpverlening meer naadloos te laten verlopen. Naarmate de integrale jeugdhulp op de werkvloer daadwerkelijk zal functioneren, zullen de kritische succesfactoren, waaronder voortgezette hulp voor jongvolwassenen, steeds duidelijker in beeld komen. Ik benadruk dat, ondanks eventueel moeilijke overgangen, er wel een hulpverleningsaanbod is voor deze leeftijdscategorie, onder andere in de sectoren bijzondere jeugdbijstand, algemeen welzijnswerk en Vlaams Fonds.

De cijfers van de bijzondere jeugdbijstand tonen, zoals gezegd, dat steeds meer jongeren tussen 18 en 21 opgenomen blijven. In de pilootregio's van de integrale jeugdhulpverlening werd voortzetting van de hulpverlening na 18 jaar, waarin is voorzien in de regelgeving betreffende de bijzondere jeugdbijstand, verder mogelijk gemaakt tot de leeftijd van 21 jaar door artikel 45 van het besluit van de Vlaamse regering van 13 december 2002 betreffende de integrale jeugdhulp.

De autonome centra voor algemeen welzijnswerk spelen – als laagdrempelige eerstelijnsvoorzieningen bij uitstek – in op de noden die zich bij jongeren van 17 tot 25 jaar in hun regio aandienen. Heel wat centra beschikken binnen hun globale werking over een aanbod begeleid zelfstandig wonen voor jongvolwassenen en/of residentieële opvang van jongvolwassenen. Deze werkvormen bieden steeds een integrale begeleiding en training met het oog op het verwerven van meer zelfstandigheid. Het cliënteel bestaat vaak uit jongeren met een instellingsverleden en ex-gebruikers van de bijzondere jeugdzorg.

Minderjarigen die via het Vlaams Fonds begeleiding ontvangen, kunnen ook na hun 18 jaar een be-

Vogels

roep doen op voorzieningen van het Vlaams Fonds. De leeftijdsgrens ligt hier trouwens op 21 jaar, maar houdt niet in dat er geen beroep meer zou kunnen gedaan worden op de hulpverlening van het Vlaams Fonds. Dat loopt door, zij het met hier en daar wat wachtlijsten.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de financiering van de CGG's

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking, over de financiering van de CGG's.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de minister, u weet dat ik voorzitter ben van CGG's. Ik wil het nu gewoon hebben over onze personeelskosten. Ik werd met deze problematiek geconfronteerd toen de directeur bij ons me belde om te vragen : 'Wat moeten we doen ? Mag ik kaskredieten opnemen ?' Dat was eind februari. We hadden eigenlijk geen middelen om ons personeel te betalen op het einde van de maand. Het gaat om ongeveer 55 personeelsleden, in voltijdse equivalenten uitgedrukt.

Ondertussen zijn we half maart en hebben de CGG's allemaal een brief van u gekregen waarin vermeld wordt dat men ten vroegste eind april de middelen zou krijgen voor het jaar 2003. Ik weet wel dat dit normaal eind februari had moeten gebeuren. Ik weet ook dat dit dan 60 percent is van de middelen die men zou moeten krijgen voor het jaar. Dit is dus wel een goede regeling.

Toch zorgt deze regeling er wel voor dat al deze centra, zeker na hun fusie, nog bijna geen reserve hebben opgebouwd. Toen het decreet op de centra voor geestelijke gezondheidszorg hier in het parlement werd goedgekeurd, en er globaal in een middelenverhoging van 5 percent werd voorzien, werd ook gezegd : 'Met die 5 percent kunnen jullie dan ook reserves opbouwen, zodat jullie ook een sociaal passief opbouwen.' Dat kan immers ook nodig zijn voor dergelijke situaties.

Het feit is dat heel wat voorzieningen geen middelen hebben. Iedereen is kaskredieten aan het opnemen : februari, maart, april – hopelijk tot en met april. Dat is een vrij dure affaire voor de voorzieningen, die eigenlijk gedeeltelijk buiten hun wil om gebeurt. Dat verklaart dat ze daarmee in moeilijkheden komen.

Er is ook nog een tweede gevolg. Ik heb gehoord dat op een aantal plaatsen personeel dat ziek is, nu niet wordt vervangen. Men stelt immers dat men dit dan toch al bespaart. Dan kan ik het ook niet laten om te verwijzen naar de wachtlijsten en naar de maatschappelijke problemen zoals zelfmoord, depressies, enzovoort. Deze centen moeten daarin toch een sleutelrol spelen. Er zou immers continuïteit moeten zijn in het beleid.

Mevrouw de minister, blijkbaar is er geen juridische grond aanwezig voor de uitbetaling van deze eerste schijf van 60 percent. Zoals heel wat sectoren worden CGG's gefinancierd op basis van een meerjarenplan. Deze meerjarenplannen waren gestopt eind 2002. De nieuwe meerjarenplannen zijn niet klaar, zodat men eigenlijk geen basis heeft voor de uitbetaling van het eerste deel van de enveloppe 2003. Ik spreek dan niet over de tekorten die er nog zijn van 2002. Die zouden eind maart betaald worden. Toch heb ik een aantal concrete vragen.

Mevrouw de minister, er zijn de financiële nadelen die de centra nu ondervinden door deze kaskredieten te moeten opnemen. Kunt u er op een of andere manier voor zorgen dat dit gecompenseerd wordt ? In de ziekenhuizen kan men dit inbrengen. Dit kan gedaan worden via de ligdagprijs. Wij hebben een heel ander systeem, maar ik vraag dit. Dat is dan voor nu.

Kunt u op iets langere termijn geen maatregelen nemen zodat bij een verlenging van het meerjarenplan er telkens voorzien is in een overgangperiode, al is het maar voor een half jaar, dat er maandelijkse betalingen kunnen gebeuren of dat de regeling van het jaar voordien verder blijft lopen ? Dit

Van Cleuvenbergen

is gebeurd in 2000, toen het decreet goedgekeurd is – dat was geloof ik in 1998. Toen was erin voorzien dat er bij de eerste nieuwe meerjarenplannen – van 2000 tot eind 2002 – een overgangsregeling was. Ik denk dat deze sector dringend nood heeft aan een overgangsregeling.

Ik wil nog iets algemener stellen. We komen nu ook wel in het conflict tussen meerjarenplannen en annuïteitenbegrotingen. Naarmate er meer met meerjarenplannen wordt gewerkt, zouden we, zeker in het kader van Beter bestuurlijk beleid, een regeling moeten vinden om dergelijke problemen te voorkomen. Dat geldt ook voor andere sectoren.

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, de CGG's worden gefinancierd op basis van een enveloppe. De uitbetaling van subsidies aan deze centra is vastgelegd in overeenkomsten met de individuele centra. Deze overeenkomsten worden telkens afgesloten voor een periode van 3 jaar. De overeenkomsten 2000-2002 zijn afgelopen en de nieuwe overeenkomsten 2003-2005 zijn tot op heden nog niet afgerond.

Door het ontbreken van die goedgekeurde overeenkomsten is er momenteel geen juridische grond om de subsidies toe te kennen. Het Rekenhof wil de uitbetaling niet laten doorgaan. Deze goedgekeurde en ondertekende overeenkomsten ontbreken onder meer door de discrepanties die ontstaan zijn tussen wat werd overeengekomen tijdens het overleg van mijn administratie met de CGG-koepels, en wat via de begroting is goedgekeurd. Er werd een verhoging van de middelen gevraagd, op basis van onder meer anciënniteit. Hierin is niet voorzien binnen de begroting.

Inzake weddendrift zou de enveloppe worden aangepast, maar tijdens de technische begrotingsbesprekingen is geen verhoging van de enveloppe op basis van specifieke personeelsgegevens aanvaard. Blijkbaar is het het ene of het andere. Ofwel werkt men met een enveloppe en dan neemt men de lasten met de lusten. Dan evalueert men de totale enveloppe en bekijkt men of er tekorten zijn. Dit bedrag verhogen met een van de samenstellende delen van die enveloppe als motivering kan niet.

Gezien de huidige situatie wil ik de koepelorganisaties oproepen om snel terug rond de tafel te gaan zitten en ervoor te zorgen dat de overeenkomsten

2003-2005 kunnen worden goedgekeurd. Op dit ogenblik heb ik bij het Rekenhof wel het dossier ingediend voor het saldo 2002. Het gaat hier over die 10 procent die nog moest worden uitbetaald aan de centra. Ik hoop de centra hiermee financieel een maand verder te kunnen helpen. Ik verwacht dat de nieuwe overeenkomsten 2003-2005 eind april definitief goedgekeurd zullen zijn, waardoor de subsidieregeling kan worden uitgevoerd volgens de afspraken in deze overeenkomsten.

In 2000, 2001 en 2002 zijn we er wel in geslaagd om de subsidies tijdig uit te betalen. Het eerste voorschot – van 60 procent – werd in 2000 uitbetaald op 10 februari, in 2001 op 25 februari, in 2002 eind februari. Het klopt dat bij de overgangsmaatregelen van het decreet voorzien was in een overbruggingsperiode om te kunnen uitbetalen, zonder dat er een overeenkomst was. Voor de nieuwe overeenkomst 2003-2005 kan ik hierop geen beroep meer doen.

Ik hoop dat we een vlotte en snelle goedkeuring van de overeenkomsten 2003-2005 krijgen, en dat we de garantie kunnen bieden voor een correcte betalingskalender, ook voor de komende jaren. We zijn al sinds halverwege 2002 aan het onderhandelen met de koepels om de overeenkomst toch te verlengen. Zo'n onderhandelingen vormen echter telkens het ogenblik en het middel om eisen op tafel te leggen. Als de koepels zien dat die niet kunnen worden ingewilligd, dan lijkt het me nodig dat ze die overeenkomsten toch tekenen, in het belang van het functioneren van de sector.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Dat lijkt me een duidelijk antwoord. Maar ik blijf erbij : als een meerjarenplanning ten einde loopt, moeten we eigenlijk voorzien in een iets ruimere overgangperiode. Dit speelt immers niet alleen in deze sector een rol. In andere sectoren werkt men steeds meer met meerjarenplannen. Dit kan zich daar ook herhalen. Het is al erg genoeg dat al deze voorzieningen uitstel van RSZ-betaling hebben moeten vragen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 12.24 uur.*
